

Sygn. akt IV CSK 67/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. T., K. T., D. T., I. T., A. K., J. K., A. G. Š. i R. Š.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów – M. T., K. T., D. T. i J. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez powodów uzasadniony ze wskazaniem na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z zasądzenia na rzecz skarżących zbyt niskich odszkodowań i zadośćuczynień za szkodę i krzywdę wyrządzoną im w związku ze śmiercią osób im bliskich w wypadku komunikacyjnym z 24 sierpnia 2006 r.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenie ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, niepubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone

orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Postawienie zarzutu naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna powodów jest oczywiście uzasadniona.

Roszczenie dochodzone przez powodów miało podstawę w art. 446 § 3 k.c. oraz – z uwagi na datę zdarzenia, z którego wynikła krzywda powodów – w art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Powodowie, w stosunku do których na zmarłych w wypadku ciążył ustawowy obowiązek alimentacyjny, nie dochodzili od pozwanego rent, do żądania których upoważnia art. 446 § 2 k.c.

Przesłanki, które decydują o zasadność roszczeń wywodzonych z art. 446 § 3 k.c. zostały objaśnione w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. ostatnio wyrok Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2013 r., II CSK 639/12, niepubl. I powołane tam orzecznictwo). Sądy obu instancji orzekające w niniejszej sprawie ustaliły okoliczności istotne z punktu widzenia przesłanek jego stosowania, a Sąd Apelacyjny w nawiązaniu do tych przesłanek wyjaśnił przyczyny oddalenia apelacji powodów w zakresie wniosków o przyznanie im wyższych odszkodowań niż zasądzone przez Sąd pierwszej instancji. Powołując się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w motywach wyroku z 10 listopada 2010 r., II CSK 213/10 (niepubl.), z którego wynika, iż odszkodowawczy charakter roszczenia z art. 446 § 3 k.c. powoduje, że na ocenę sytuacji życiowej najbliższych wywierają wpływ dochody osiągane przez zmarłego za jego życia, a do czasu wejścia w życie art. 446 § 4 k.c. (3 sierpnia 2008 r.) na ocenę znacznego pogorszenia sytuacji życiowej miała wpływ także doznana przez nich szkoda niemajątkowa, skarżący pomija, że alternatywą dla takiego stanowiska stał się pogląd upatrujący w art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. podstawy do skompensowania krzywdy wyrządzonej najbliższym członkom rodziny w związku ze śmiercią osoby im bliskiej w wypadku

komunikacyjnym. Powodowie z tych właśnie przepisów wywodzili roszczenia o zadośćuczynienie i na tej podstawie uwzględnił je Sąd Apelacyjny.

Gdy chodzi o roszczenie o zasądzenie na rzecz powodów zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną im w związku z utratą życia w wypadku komunikacyjnym przez osoby im bliskie, dla którego podstaw przed 3 sierpnia 2008 r. upatruje się w art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., to we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący nie powołali się na jakiegokolwiek okoliczności, które by świadczyły o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zakresie, w jakim dotyczy ona rozstrzygnięć o tych roszczeniach. Rozpoznanie sprawy w warunkach przedsądu nie może prowadzić do jej badania w zakresie właściwym dla rozważenia powołanych podstaw skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c.

[aw]